

JOSS STIRLING

SOUL
MATES

Het verhaal van
Yves

Blossom
BOOKS

Dit verhaal is een gratis digitale uitgave van Blossom Books

NUR 285/POD061601

© MMXVI Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXVI Joss Stirling

Originally published by Oxford University Press.

Oorspronkelijke titel: *Burning Yves*

Nederlandse vertaling: Creative Differences - Sandra Hessels

Opmaak binnenwerk: Marieke Brakkee

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Blossom Books is een imprint van Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

Blossombooks.nl

HOOFDSTUK 1

Yves Benedict liet zijn hoofd boven de wastafel hangen en ademde een paar keer diep in en uit. De mouwen van zijn lichtblauwe toga vielen slap over zijn polsen en de baret zakte voor zijn ogen.

‘Ik kan dit best.’

‘Ja, broertje, jij wilde zo graag de afscheidsrede houden.’ Zijn oudere broer, Xav, draaide de kraan open en wachtte tot het water koud genoeg was. Hij tilde Yves’ baret van zijn hoofd en legde hem opzij.

‘Wilde is nogal sterk uitgedrukt. Ik ben verkozen, en vervolgens onder druk gezet om het te doen.’

‘Ik bedoel: wat bezielde je?’ Xav legde zijn koele handpalm tegen de nek van zijn jongere broer en stuurde een beetje van zijn kalmerende energie door Yves heen. ‘Wij hebben ons er juist verre van gehouden.’

‘Behalve Uriel.’ Yves plensde water in zijn gezicht.

‘Ja, maar die telt niet mee. Dat genie was al vanaf de wieg voorbestemd om bij zijn diploma-uitreiking de afscheidsrede te houden. Het zij hem vergeven, want hij is de uitzondering die de regel voor de Benedictbroers bevestigt. Jij hebt daarentegen zo je gebreken.’

‘Gebreken?’

‘Je bent veel te intelligent voor een gewone sterveling.’

Yves voelde zich al minder misselijk dankzij de genezende aanraking

van zijn broer. De bibbers in zijn buik waren inmiddels afgezwakt tot een lichte trilling. ‘Dat is goed te weten.’

‘Je had er natuurlijk voor kunnen zorgen dat je een paar vakken niet haalde, zodat je op een normaal gemiddelde uitkwam, zoals wij. Maar heb je dat ook gedaan? Nee, natuurlijk niet. Jij moest zo nodig slagen met een perfecte cijferlijst. Je moest je schamen.’

Yves wist dat zijn broer hem alleen maar plaagde om hem op te beuren, want hij moest zo een speech houden ten overstaan van heel Wrickenridge High, plus alle ouders en leraren. En weet je wat? Het werkte nog ook. ‘Ik kan dat perfecte imago nu alsnog verbrijzelen door er iets heel ongepasts uit te flappen. Of de toga van de rector in brand te laten vliegen.’

‘Ah, dat klinkt al beter.’ Xav gaf hem een klopje op zijn rug. ‘Zolang je maar niet gaat staan rappen, zoals die gozer vorig jaar tijdens mijn diploma-uitreiking.’

‘Geen haar op mijn hoofd.’

‘Je gaat gewoon achter dat spreekgestoelte staan en vertelt ons welke bergen je van plan bent te gaan verzetten zodra je dit kleine dorpje in de Rockies achter je hebt gelaten. Kijk uit, San Francisco, want jij komt eraan. Je kijkt alleen maar vooruit terwijl je je rijkdom vergaart in de IT-wereld. O, wacht. Dat heb je al gedaan.’ Xav stond tegen de wastafel geleund met zijn lange benen gekruist bij de enkels, zijn ogen fonkelend van pret.

Yves poetste zijn bril met zijn toga en zette hem terug op zijn neus. Hij wist niet goed waarom iemand onder de indruk was van de beveiligings-app voor de iPhone die hij aan Apple had weten te verkopen. Het geld was veel te gemakkelijk binnengestroomd voor iets wat hij alleen maar leuk had gevonden om te maken. Hij had nu eenmaal talent voor dit soort dingen.

De deur vloog met een klap open en een van de andere leerlingen kwam de toiletruimte in. Het zat Yves niet mee; het was uitgerekend

Brendan Watts, zijn voornaamste concurrent op academisch gebied, die hem nu net trof in een dipje. Op elke andere school zou Brendan de aangewezen persoon zijn geweest voor de afscheidsrede, en hij had ook duidelijk laten blijken dat hij zich gepasseerd voelde. De leerlingen en docenten waren echter unaniem geweest in hun keuze.

‘Hoe is ’t, Yves?’ vroeg Brendan terloops.

‘O, hoi.’ Yves trok zijn stropdas recht.

‘Ben je helemaal klaar voor je grote moment in de schijnwerpers? Wordt het een dikke vette homerun?’ Als Yves al een zwakke plek had, dan was het sport. Balsporten, met name.

Xav ging rechtop staan. ‘Tuurlijk is hij dat. Hij is een Benedict. Kom, Yves, we gaan.’

‘Zakkenwasser,’ mompelde Xav nog terwijl hij Yves mee de gang in nam waar de rest van het gezin op hem wachtte. Trace en Uriel, de twee oudste Benedict-broers, spraken met hun oude leraren. Victor hield zich een beetje op de achtergrond en keek met gefronste wenkbrauwen naar zijn mobieltje, waar hij druk berichten op aan het tikken was, alsof zijn werk geen moment zonder hem kon en ze hem zelfs tijdens de diploma-uitreiking van zijn broertje nog nodig hadden. De FBI eiste al vanaf het begin al zijn aandacht op, maar de familie vond dat een goede manier om zijn nogal gevaarlijke energie in te zetten. Victor was in staat tot gedachtemanipulatie, en het was verleidelijk om een dergelijke gave voor verkeerde dingen te gebruiken. De middelste broer, Will, gooide een bal over met een paar jongere kinderen die zich verveelden in afwachting van de start van de ceremonie. Hij was volgens Yves de definitie van een betrouwbare, goeie gozer. En zijn jongere broer, Zed? Yves hoefde hem niet eens te zoeken. Die was natuurlijk ergens bij zijn soulmate, Sky. En ja, hoor, daar zaten ze, tegen elkaar aan weggekropen in een hoekje, met Zeds arm zo natuurlijk rond haar middel geslagen dat het leek alsof hij daar speciaal voor gemaakt was. Haar hoofd met de lichtblonde haren lag tegen zijn borst.

Yves voelde een steek van jaloezie. Savants zoals zijn broers en hij moesten op zoek gaan naar de Savant die op precies hetzelfde moment was verwekt als zij: hun soulmate, die als een ware wederhelft beschikte over de andere helft van hun gaven. Zed, die als zevende zoon van een zevende kind de sterkste was van de Benedicts, was voor het geluk geboren: Sky was vanuit Engeland naar Wickenridge verhuisd, waardoor ze opeens op hun school opdook. Hij had niet eens aan een zoektocht hoeven beginnen. Hoe groot was die kans nou helemaal?

Yves was gaan geloven dat Hamlet gelijk had: ‘er is een hogere macht die ons richting geeft, ook al zijn onze plannen nog zo ruw gesmeed.’ Voor Zed kon hij dat ook nog wel geloven, maar hij zag niet in hoe dat op hem van toepassing kon zijn. Zijn studiep pad was al helemaal uitgestippeld en zou leiden tot een elitaire academische loopbaan. De kans dat hij zijn soulmate zou vinden in zo’n specialistisch gebied leek hem minimaal, maar het leek hem ook geen goed idee om zijn studie stop te zetten en vervolgens te beginnen aan een mogelijk zinloze zoektocht onder de andere Savant-gemeenschappen. Hij kon wel research doen naar de meest voor de hand liggende kandidaten, maar niet iedereen was bekend bij het Savant Netwerk, en zelfs als hij een lijstje met kanshebbers had, dan nog moest hij het meisje wel eerst ontmoeten en telepathisch contact maken voor hij er zeker van kon zijn. Hoelang kon hij daarmee wachten? Hij wist van zijn oudere broers dat het ieder jaar moeilijker werd.

Zijn moeder kwam haastig op hem af nadat ze met de rector had staan praten. Karla was een en al energie en nieuwsgierigheid, een invloed die merkbaar was in elke ruimte die ze betrad. ‘Yves, voel je je alweer wat beter?’ Haar armbanden rinkelden toen ze haar hand optilde om zijn zwarte pony uit zijn gezicht te vegen. Ze was bijna een kop kleiner dan haar zoons, maar ze zou altijd degene zijn die nog even wat recht trok, die hen een aai over hun bol gaf of zich druk maakte om hen.

‘Ja, het gaat best, mam.’ Yves begreep haar beter dan de rest van zijn

broers en liet haar zijn baret rechtzetten. Dat had ze even nodig.

Haar donkere ogen blonken en glinsterden met tranen van geluk. ‘Natuurlijk gaat het best. Dit is een belangrijke dag voor je vader en mij. We hebben ons de laatste paar jaar geen moment zorgen om je hoeven maken, en ook al hebben we je niet altijd even veel te zeggen, dat betekent niet dat we je niet waarderen of minder trots zijn.’ Ze gaf hem een kneepje in zijn hand voordat ze een stap achteruit deed. ‘Maar laat je vooral niet langer ophouden door je oude moeder en haar praatjes. Ga maar.’ Ze gebaarde naar de open deuren van de gang. ‘Neem alvast je plek in op het podium.’

Yves’ vader deed een stap naar hem toe en gaf hem zo’n typisch mannelijke omhelzing met één arm. Zijn lange, donkere haar was naar achteren gebonden voor de ceremonie, maar zijn gezicht verloor nooit zijn wilde trekken. Niet dat Saul er onbeschaafd uitzag, maar hij was meer op zijn plaats in de buitenlucht, in de bergen waar zijn voorouders ooit hadden gewoond, in plaats van strak in een pak gestoken, een uur lang gedwongen om op een harde stoel te zitten. Hij was de meest wijze man die Yves kende; zijn rustige, kalme houding in het leven vormde een passend contrast met zijn moeders grillige genialiteit. Yves was er blij om dat hij van alle broers het meest op zijn vader leek; hij was een buitengewoon goed voorbeeld.

Saul stopte iets in de hand van zijn zoon. ‘Ik zou het fijn vinden als je dit wilde dragen, ter ere van ons volk.’

Yves herkende de kralenarmband. Zijn vader droeg hem meestal, het was het teken van een volwassen man van de Ute-stam. Het zou hém juist een eer zijn de armband te dragen. ‘Bedankt, pap.’ Hij schoof hem rond zijn pols. De warme, bruine kralen lagen geruststellend tegen zijn huid, het oppervlak glad gesleten door de diverse generaties die hem hadden gedragen. Uriel, die over de gave beschikte om het verleden te zien van voorwerpen die hij aanraakte, had gezegd dat de armband zo veel herinneringen bevatte dat het hem een heel mensenleven zou

kosten om ze allemaal te kunnen bekijken.

‘Ik weet absoluut zeker dat je dit heel goed zult doen, Yves. Geloof in jezelf.’

Met een knikje dat zowel een dank je wel als een belofte inhield zette Yves zich schrap, waarna hij zich aansloot bij de rij leraren en VIP-gasten die de aula in liepen.

Na ongeveer een derde deel van zijn speech merkte Yves dat het voordragen ervan lang niet zo erg was als er van tevoren over piekeren. Het publiek had op de juiste plekken moeten lachen en gejuicht toen hij hun zo geliefde stadje prees. Tot nu toe ging het goed, maar hij wilde graag iedereen, inclusief zichzelf, iets meegeven waar ze wat aan hadden.

‘Het zit zo, vrienden...’ Zijn ogen gleden door de grote zaal. Dit waren mensen die hem al vanaf zijn geboorte kenden: familie, klasgenoten, burens, leraren. Hij voelde een sterke genegenheid voor hen allemaal, in al hun geweldige, soms irritante, soms juist inspirerende diversiteit. ‘Om met de woorden van Kirk Schneider te spreken: “Wij zitten hier niet zomaar bijeen in een doodgewone aula op een prachtige dag in mei. We zitten allemaal stevig in de gordels, naast elkaar, samen op een enorme bal die met dertig kilometer per seconde rond de zon draait, weggestopt in een heelal dat zich met meer dan twee miljoen kilometer per uur door de diepten van tijd en ruimte beweegt.” Daardoor zou je je zeer speciaal moeten voelen, want de kans op jouw bestaan is zo astronomisch klein dat je nooit mag vergeten wat een wonder je bent. Laten we ons wonder niet vergooien. Dit is wat ik mezelf altijd voorhoud, en nu geef ik jullie die boodschap ook graag mee: als jullie deze plek achter je laten, zorg dan goed voor deze planeet. Zorg ervoor dat je mislukkingen interessant zijn, geniet van je successen, maar vergeet vooral niet dat de persoon naast je dezelfde reis door de sterren maakt. Hij of zij is je teamgenoot. Wees goed voor elkaar. Vergeef iemands fouten. En boven alles: geniet van de gezamenlijke reis.’

Zijn speech eindigde met een luid applaus dat algauw omsloeg naar een staande ovatie. De leerlingen van zijn jaar juichten het hardst en zwaaiden naar hem met hun baretten. Yves voelde het bloed naar zijn wangen stromen. Het verbaasde hem zijn uiting van genegenheid voor hen tienvoudig terug te krijgen. Hij had zich nooit gerealiseerd zo populair te zijn in zijn klas.

‘Dank u, meneer Benedict, voor die wijze boodschap,’ sprak het schoolhoofd, meneer Dawes. ‘Ik had het niet beter kunnen verwoorden. Ik maak me geen enkele zorgen om de klas die zojuist is geslaagd; jullie zijn een zeer speciale groep met vele talenten, die zich echter ook kenmerkt door zijn wijsheid en sterke verantwoordelijkheidsgevoel. Eenieder is het vast met me eens dat de persoon die de afscheidsrede heeft gehouden al die dingen ook vertegenwoordigt. Goed gedaan.’

Yves keerde terug naar zijn plek en kon zich – voor het eerst sinds hij was belast met de taak - weer ontspannen. De rest van de ceremonie ging snel voorbij: de diploma’s werden uitgereikt, de baretten de lucht in gegooid en buiten werden de groepsfoto’s gemaakt. Hij werd omhelsd en gezoend door meer meisjes dan in zijn hele leven bij elkaar, en gevraagd te poseren voor foto’s met mensen die hij nauwelijks kende. Zijn beste vrienden, Kazu en Rohan, plaagden hem daar uiteraard mee. Yves zorgde ervoor dat Will een foto van hen drietjes nam. Dit was voorlopig de laatste keer dat ze met z’n drieën bij elkaar waren: Kazu zou op bezoek gaan bij familie in Japan en vervolgens doorgaan naar Harvard, Rohan had een vakantiebaantje bij een medisch laboratorium in Boston en ging daarna naar Princeton, en Yves vertrok met het vliegtuig naar Engeland om een congres bij te wonen, als onderdeel van een wetenschappelijke prijs die hij had gewonnen.

‘Ik kan toch niet op één en dezelfde foto staan als hij? Jij wel soms?’ zei Kazu tegen Rohan, terwijl hij deed alsof hij zich wilde wegdraaien. ‘Knap uiterlijk, knappe kop, charmant, favoriet van de rector én alle meisjes uit ons studiejaar... Ik moet bijna overgeven.’

‘Ah, dat zit wel goed, Kaz, wij zorgen dat het hem niet naar het hoofd stijgt,’ beloofde Will.

Rohan grijnsde. ‘Ja, het zal best zwaar zijn voor het onderdeurtje uit het Benedict-nest.’

Au. Het was weliswaar een grapje, maar het kwam hard aan – Yves had die gedachte zelf vaak genoeg gehad. Die eerste jaren op de middelbare school was hij altijd het iele jongetje-met-de-bril geweest bij alle familieactiviteiten van de Benedicts, degene die altijd de bal liet vallen, degene aan wie grapjes voorbij gingen omdat hij met zijn gedachten elders zat. Pas in de laatste paar jaar had hij een groeispurt doorgemaakt, waardoor hij nu ruim 1.80 meter lang was en wat breder was geworden, en zich niet langer een spriet hoefde te voelen naast zijn overdreven sportieve broers. Hij had er een tijdje voor nodig gehad om te beseffen dat zelfs het kleinste lid van een leeuwenfamilie nog altijd een leeuw was in de ogen van de andere dieren op de savanne.

‘Onze moeder zou je villen als ze dat hoorde,’ waarschuwde Will. ‘Bovendien is Yves niet bepaald het onderdeurtje van het gezin, hoor. Hij is de zesde en heeft al meer succes dan de rest.’

‘Ja, wrijf het er nog maar even in.’ Rohan gaf Yves een vriendelijke stomp tegen zijn arm. ‘Hij is geweldig, dat weten we allemaal.’

‘Trouwens,’ ging Will verder met een knipoog richting Yves, ‘ik dacht dat de jongste altijd het onderdeurtje was. Zed is de zevende. Vind je dat een passende omschrijving voor hem?’

‘Eh, nou nee.’ Rohan schudde zijn hoofd. ‘Absoluut niet.’

Yves lachte. Zijn vrienden waren nog steeds een beetje bang voor zijn motorrijdende jongere broertje met zijn bad boy-imago, ook al was Zed een stuk rustiger geworden sinds hij Sky had leren kennen.

Alsof hij wist dat het over hem ging, verscheen Zed opeens uit het niets om Yves te tackelen. Daarna gooide hij hem over zijn schouder en droeg hem joelend weg. ‘En daar gaat hij, recht op de doellijn af! Het publiek juicht uitzinnig!’

Natuurlijk was dat het moment waarop Xav Zed tackelde en ze met z'n drieën op het grasveld vlak bij de doelpalen stortten.

'Touchdown!' kraaide Zed.

'Wat heb ik ooit misdaan dat ik zulke broers verdien?' zei Yves. Hij draaide zich op zijn rug en spreidde zijn ledematen uit alsof hij een engel in de sneeuw wilde maken – maar dan zonder sneeuw. Ondanks zijn gebrek aan balvaardigheden hadden zijn broers er van kinds af aan op gestaan hem te betrekken bij diverse sporten – als hun bal. Hij was het wel gewend om van de ene kant van het veld naar de andere gesjouwd te worden.

Zed klopte hem op zijn borst. 'Dat heb ik in geen jaren meer gedaan! En Yves, je wordt hier veel te groot voor.'

Will en Uriel kwamen op hen af en raapten Yves op uit het gras.

'Hé! Nee!' kreunde hij, wetende wat er zou komen, maar niet in staat het tegen te houden.

'Kijk uit, we jatten je bal!' riep Will.

'Wauw, we moeten het nu zelfs met z'n tweeën doen. Je moet eens op dieet, Yves,' grapte Uriel.

Samen stormden ze naar de overzijde van het veld. Trace en Victor vergaten even te doen alsof ze hier veel te volwassen voor waren en voegden zich bij Zeds team. Yves kon Sky langs de zijlijn horen roepen dat ze hem geen pijn moesten doen, en hij hoorde ook het bulderende gelach van zijn vader. Maar Yves was geen zes meer, en hij wist zich uit de greep van zijn broers te worstelen, de uitgestrekte handen te ontwijken, en zich met wapperende toga uit de voeten te maken, achternagezeten door beide teams van zijn broers. Zijn baret was hij allang kwijt. Hij gokte erop dat als hij Sky of zijn moeder wist te bereiken, hij veilig was. Maar net voordat hij bij Sky was, sprong Trace boven op hem, wat het teken was voor de anderen om zich weer lachend en grappen makend boven op hen te storten. Zeven nette pakken zaten al gauw onder de grasvlekken.

'Jongens, ga nou van hem af! Zo krijgt hij toch geen lucht!' protesteerde

Sky, die de dichtstbijzijnde Benedict van de hoop af trok.

‘Kom erbij, boven op de hoop!’ bood Zed haar met uitgestrekte armen aan.

Ze deinsde achteruit. ‘Echt niet, Zed Benedict. Ik heb een witte jurk aan. Straks verpest je hem nog!’

‘Jongens, Sky wil niet op de hoop komen,’ zei Zed zogenaamd teleurgesteld.

‘Ah, dat kan niet, hoor.’ Trace schudde zijn hoofd. ‘Eenmaal een Benedict, altijd een Benedict. Ja, toch, Yves?’

‘Ja!’ bracht Yves kreunend uit.

‘Ik ben geen Benedict! Ik ben een Bright!’ bracht Sky daar volkomen terecht tegenin.

‘In onze ogen ben je een Benedict, cupcake!’ zei Xav, wat volgens Yves toch ook wel redelijk klonk.

Het gewicht dat op hem drukte werd minder toen de broers Sky optilden en haar hoog boven hun hoofd hielden. ‘Zie je wel? Er gebeurt helemaal niks met je jurk!’ zei Zed.

‘Waag het niet om met me over te gooien!’ riep Sky.

‘Ah, schatje, waarom breng je ons nou op ideeën?’ vroeg Zed.

Yves kromp ineem bij haar gillette toen ze haar voorzichtig opgooiden en weer vingen. Zij was hun lievelingetje en niemand zou haar iets doen of zelfs maar bang maken. Toen ze eenmaal weer veilig op de grond was gezet, stak Sky haar hand uit naar Yves. ‘Oké, en nu een hoop familie gewoon op twee benen bij elkaar. Groepsknuffel!’

Yves stond samen met haar in het midden, omringd door zijn broers. Hij had zich nooit geliefder en meer verbonden met hen gevoeld dan nu. Zelfs Zed, die het zo zwaar had gehad tot hij Sky leerde kennen, was vandaag blij en opgewekt.

Yves kon zich niet voorstellen dat iets dit moment ooit zou kunnen overtreffen.

Al zou hij daar in Londen op terugkomen.

HOOFDSTUK 2

Yves durfde niet te gaan slapen tijdens de nachtvlucht van Denver naar Heathrow. Hij zat bij het raam terwijl Victor en Xav naast hem in slaap sukkelden, en staaarde het donker in. Een vage verkleuring aan de horizon vertelde hem dat ze de dageraad tegemoet vlogen. Het zou niet lang meer duren voordat de snelle zonsopgang de hemel in brand zou zetten, elke ochtend weer een herinnering aan hoe het universum is ontstaan vanuit een miniem klein deeltje onmogelijke nietsheid. De lucht zag er op dit moment uit alsof Turner de Oerknal had willen vangen op een canvas.

Een stewardess van ergens in de twintig met blonde haren in een strak kapsel kwam het gangpad door met een kan ijswater. Yves vond het grappig dat ze steeds maar bleef terugkomen voor het geval ze misschien iets voor hen kon betekenen. Dat effect hadden zijn broers nu eenmaal op mensen.

‘Kan ik uw bekertje bijvullen, meneer?’ Zo te zien had ze haar make-up net bijgewerkt, en haar lippen waren roze en glanzend.

‘Bedankt.’ Yves zette het plastic bekertje neer op het dienblad en ze schonk het water in.

‘En voor uw vrienden?’ Haar ogen bleven iets langer op Victor rusten, die er zelfs slapend nog dodelijk uitzag.

‘Mijn broers? Nee, die hebben niks nodig, dank u.’

‘Broers? Wauw, dat is wel een bijzondere genenpool zeg.’ Ze schraapte haar keel toen ze waarschijnlijk bedacht dat het geen erg professionele opmerking was geweest. ‘Dan kom ik wel terug als ze weer wakker zijn.’ Met een glimlach naar Yves liep ze weer terug naar de kombuis achter het blauwe gordijn.

Yves nam een slokje water en genoot van het verkoelende gevoel op zijn tong. Hij zou maar wat graag ook gaan slapen, maar hij was bang dat hij in een onbekende omgeving als deze misschien een nachtmerrie zou hebben, en de controle over zijn gave zou verliezen. Een brandje op straat was erg genoeg, maar een brand hoog in de lucht? Daar moest hij niet aan denken.

Maar deze gedachtegang was niet erg productief, moest Yves be-
kennen. Om zichzelf te kalmeren nam hij in gedachten de complete
vingerzetting van zijn favoriete Mozartconcerto voor de klarinet door,
tikkend met zijn vingers op zijn borstkas. Zijn Savant-gave was het
manipuleren van energie, en hij had ontdekt dat het patroon van mu-
zieknotatie en de discipline van het volgen van een partituur zijn geest
trainden en leerden zijn energie via een minder gevaarlijke route weg te
sluizen als hij nerveus of boos was. Als hij vergat zijn kracht te beheer-
sen, kon er ergens wel eens iets beginnen te smeulen. Zijn gave was zo-
wel indrukwekkend als een vloek. Hij was in staat energie in zich op te
nemen en weer uit te stralen, meestal door dingen in brand te steken.
De natuurkundige wetten die daaraan ten grondslag lagen begon hij net
een beetje te begrijpen, en hij beschikte inmiddels over genoeg zelfken-
nis om te weten dat zijn fascinatie voor zijn eigen kracht waarschijnlijk
had geleid tot zijn wetenschappelijke studiekeuze en toekomstplannen:
hij had een persoonlijk mysterie op te lossen. Als hij zich zeer goed con-
centreerde, was hij tegenwoordig in staat de vrijkomende energie vorm
te geven, er ballen van te maken, maar het had hem veel tijd gekost om
dat onder de knie te krijgen. Bovendien waren enkele van zijn missers

in dat leerproces rampzalig geweest.

Nu niet aan Woodrow denken, zei Yves tegen zichzelf. Maar hij kon het ook niet helpen, de herinneringen kropen alweer uit het donkere schuurtje van zijn hersenen. Het vreselijkste moment van zijn jeugd had zeven jaar geleden plaatsgevonden, en had te maken met Woodrow, de hond van het gezin. De Ierse wolfshond voelde altijd heel goed aan wanneer iemand van zijn roedel van streek was, en hij was Yves een keer de bossen rondom het huis op de berg in gevolgd. Yves was het huis uit gestormd om even niet in de buurt van de negenjarige Zed te hoeven zijn. Mam en Pap hadden Yves laten deelnemen aan een familieoverleg in verband met het onderzoek naar een Savant-misdaad, en Zed moest vlak buiten de kamer blijven spelen. Dat had de jongste telg niet leuk gevonden, en hij had Yves ervoor gestraft door irritanter te zijn dan ooit. In de slaapkamer die ze met elkaar deelden was iets gesneuveld: een wetenschappelijk project voor school, waar Yves hard aan had gewerkt. Hij had een atoommodel en een poster gemaakt. Het model lag aan diggelen, het slachtoffer van een honkbalworp, en midden op de poster stond een voetafdruk. Uriel had beloofd hem te helpen om alles te herstellen, en Mam had Zed de rest van de week alle klusjes in de keuken laten doen, maar op dat moment had Yves zijn jongere broertje gehaat. Wetende dat hij het gevaar liep Zeds kleding in brand te zetten, was het huis uit gestormd, de berg op, waar hij een open plek vond om zijn emoties de vrije loop te laten.

Eenmaal daar had hij een twijgje laten smeulen. Yves had het niet uitgestampt zoals hij dat normaal gesproken wel zou doen. In plaats daarvan had hij al zijn gevoelens uit zich laten stromen. Het droge hout van de afgebroken tak vlamde op. Het voelde goed om al die energie uit zijn lijf te krijgen en naar de tak te sturen. Algauw begonnen de vlammen zich te verspreiden en Yves beseftte dat hij de energie niet meer kon terugroepen. Het was niet langer alleen maar zijn energie, maar ook alles wat er in het hout lag opgeslagen. Hij deed zijn best om een brandgang

rond zijn vuurtje te maken, maar het was een droge, hete zomer geweest en de vonken werden weggeblazen. Hij herinnerde zich maar al te goed dat hij vloekte en in paniek raakte, wetende dat hij dit moest bekennen en zijn vader zou moeten vragen om de brandweer in te schakelen. Terwijl hij zich terug haastte naar huis dacht hij nog wel geblaf te horen in de verte, maar hij was met name gefocust op snel thuis komen en alarm slaan.

Pas vierentwintig uur later, nadat het diverse teams was gelukt het vuur te beheersen en het op natuurlijke wijze te laten uitrazen uit de buurt van de chalets die eveneens op de berghelling waren gebouwd, keerde Woodrow mank terug naar huis. Aan de brandwonden op zijn poten en zijn geschrokken toestand te zien was de hond ingesloten geraakt door het vuur, en had hij verwondingen opgelopen toen hij aan de vlammen probeerde te ontsnappen. Xav deed zijn best om Woodrow te genezen, maar de hond was daarna nooit meer dezelfde. Later die zomer stierf het beest met een nogal verwarde uitdrukking in zijn vermoeide oude ogen.

Yves had zich ontzettend schuldig gevoeld. Zed was van streek geweest dat zijn speelkameraadje zo moest lijden en had het Yves maandenlang kwalijk genomen. Hij verweet hem zelfs dat hij de hond expres iets had aangedaan om Zed terug te pakken voor het slopen van zijn model. Hij had ruzie gezocht met Yves, en met anderen die hem op school voor de voeten liepen. Dit was het begin van zijn reputatie als bad boy geweest. Het had lang geduurd voordat de relatie tussen de jongste twee Benedict-broers weer was hersteld; Yves had om vergiffenis gevraagd en die ook gekregen. Zed had toegegeven dat hij nooit echt had geloofd dat zijn broer het expres had gedaan, maar toch had Yves een pijnlijke les geleerd over wat hij onschuldige mensen en zijn dierbaren kon aandoen als hij zijn gave niet beter onder controle wist te krijgen.

Daarna had hij elk beginnend humeur en zelfs alle spontaniteit de kop in gedrukt, en was hij de stilste en onopvallendste van de zeven

broers geworden. Hij was het gewend dat mensen hem als laatste opmerkten, en zo had hij het ook liever. Als hij de rest van zijn leven kon uitzitten zonder nog meer pijnlijke fouten te maken, dan zag hij dat als een overwinning. Hij was zich ervan bewust dat de prikkelbare brandstichter nog steeds in hem aanwezig was, en hoopte dan ook dat zijn soulmate een kalmerende tegenhanger zou vormen voor zijn verborgen, stormachtige kant. Iemand die de situatie kon sussen, de vlammen kon doven, in plaats van olie op het vuur gooien.

Victor bewoog zich. ‘Mag ik een slokje?’

Yves gaf hem het bekertje ijswater.

‘Kun je niet slapen?’

‘Ik durf niet zo goed.’

Victor knikte begrijpend. ‘Ik zou een paar blokkades kunnen opwerpen in je geest, als je dat wilt.’

Yves schudde zijn hoofd. ‘Nee, dank je. Het duurt nog maar drie uur, dat red ik wel. Ik slaap wel bij zodra we in het hotel aankomen.’

Victor pakte zijn ultradunne laptop erbij. ‘Het is geen hotel. Mijn contactpersoon bij Scotland Yard heeft een appartement voor ons geregeld in iets wat het Barbican-complex heet. Ze dacht dat we liever ongestoord wilden kunnen komen en gaan.’

‘The Barbican? Volgens mij heb ik daar wel eens van gehoord – een centrum voor podiumkunsten, toch? Gebouwd op min of meer dezelfde plek waar vroeger een Romeinse muur stond?’

‘Zeg jij het maar. Ik heb alleen enkele foto’s gezien en ik vond het prima – je hebt een mooi uitzicht over de stad. Hoe gaat het trouwens met die datasweep die ik je gevraagd heb te doen?’

Yves pakte zijn iPad erbij. ‘Ik heb de database van het Savant Netwerk ingericht met nieuwe doorzoekbare functies die de meesten van ons wel interessant vinden, naast de verwekkingsdatum.’ De lijst van alle bekende Savants was aangelegd zodat mensen mogelijke matches konden vinden voor hun soulmate, maar er waren inmiddels wat problemen mee.

Zoals de meeste vroege computerprogramma's barstte ook deze software van de achterhaalde elementen en halfbakken upgrades en zat hij vol met fouten. Yves had de complete database een make-over gegeven, in de hoop hem bestendiger te maken voor de digitale ontwikkelingen.

'Je hebt dat ding toch wel beveiligd, neem ik aan? Onze vijanden zouden die lijst met al onze namen en adressen maar wat graag in handen willen krijgen.'

'Je hebt het nu tegen een beveiligingsexpert, hè?'

Victor schonk hem een scheve glimlach. 'Weet ik, maar je bent ook gewoon mijn kleine broertje. Ik heb je leren fietsen.'

'Ja, door me ervan te overtuigen dat de zijwieltjes er nog steeds op zaten, ook al had je ze eraf gehaald. Ik heb nog steeds een litteken op mijn knie als aandenken aan jouw instructiemethode.'

'Je was gewoon veel te voorzichtig. Het werkte toch?'

Yves lachte. 'Ja, ergens wel. En ja, grote broer, er zitten diverse beveiligingslagen op dit ding, al is het alleen maar omdat deze iPad met een nieuw besturingssysteem werkt. Apple heeft me gevraagd het te testen, en mijn reputatie zou in een keer naar de haaien zijn als ik 'm kwijtraakte. Ga je me dan nu eindelijk uitleggen wat jij aan mijn noeste arbeid denkt te hebben?'

Victor deed zijn grijze ogen dicht. Hij was een van de meest teruggetrokken mensen die Yves kende, wat eigenlijk best knap was – want als onderdeel van de Benedict-clan was het net alsof je in een huis zonder deuren, maar met overal ramen woonde. Zed en hun moeder konden gedachten lezen en de toekomst zien, Uriel kon je de geschiedenis van je spullen vertellen, Trace kon nagaan waar je was geweest door een enkele aanraking, Will en hun vader wisten wanneer je iets gevaarlijks in de zin had. De enige die geen indringende gave had was Xav, maar hij beschikte over het aangeboren talent tot empathie, wat hij verborgen hield door de grapjas uit te hangen. Hij kon meestal vrij goed raden wat er in je hoofd omging, en had geen Savant-gave nodig om je geheimen te

ontfutselen. ‘Het is de bedoeling dat jij je gewoon vermaakt bij dat congres van je, Yves.’

‘Ik ben heus niet achterlijk, Vick. Ik weet dat er in Londen iets belangrijks gaande is, anders zou je er niet naartoe gaan.’

Victor wreef over zijn gezicht en probeerde zijn gebruikelijke scherpzinnigheid te herpakken, maar het was lastig om al je barrières omhoog te houden terwijl je kampte met een slaapgebrek en je met een rotvaart boven de Atlantische Oceaan vloog vlak naast een broertje dat jou door en door kende. ‘Over een paar dagen is er een bijeenkomst, althans, volgens geruchten. We geloven dat enkele Savants die hun gaven liever gebruiken voor criminele doeleinden samenkomen om hun gezamenlijke ‘zakelijke’ belangen te bespreken.’

Yves had wel van dergelijke mensen gehoord, nadat Sky en Zed een aanvaring hadden gehad met een van de criminele families in Las Vegas. Terwijl het Savant Netwerk zich juist inzette om anderen te helpen, vormde deze losse groep eerder een duistere tegenhanger die puur gericht was op zoveel mogelijk persoonlijk gewin.

‘Londen zou een goede plek zijn voor een arrestatie, aangezien er een uitleveringsverdrag met ons bestaat. De meeste van die gasten zullen niet naar de VS reizen omdat ze weten dat ze daar worden opgewacht. We hopen dat ze een steekje laten vallen of iets fout doen, maar tot nu toe zijn ze heel geheimzinnig en hebben we slechts karige informatie over de leden en hun activiteiten. Het zou heel handig zijn om over meer harde feiten en data te beschikken.’

‘Dus je wilt die bijeenkomst afluisteren?’

‘Ikzelf? Nee. Dat laat ik mooi aan Scotland Yard over. Ik ben hier als Amerikaans contactpersoon voor de operatie, en ik zal helpen wanneer mijn vaardigheden nodig zijn.’

‘Je bedoelt: in het geval dat er een gedachtemanipulator bij zit?’

‘De kans lijkt mij vrij groot dat het om meer dan een gaat. Mijn soort staat niet bepaald bekend om hun verstandige keuzes.’

Yves vond het maar niets hoe Victor zichzelf bestempelde als een bepaald 'soort' Savant. Het klopte dat zij die de gedachten van anderen konden beïnvloeden vaak het meest gevreesd werden, maar zijn broer was een goeie gozer en leek totaal niet op het tuig dat hij probeerde op te pakken. 'Ik help graag waar ik kan, Vick. Vooral met de data. Geef mij een deurtje, en ik zorg dat je binnenkomt.'

'Dank je, maar concentreer jij je maar op het updaten van de database van het Savant Netwerk. Je zult ons soulmateloze Savants er een enorm plezier mee doen als je dat systeem eenentwintigste eeuw-proof weet te krijgen.'

De stewardess kwam weer langs. 'Wilt u een warme handdoek, meeneer?' vroeg ze aan Victor terwijl ze een witte handdoek met een tang naar hem uit hield.

'Perfect, dank u.' Victor wreef ermee over zijn gezicht en zijn nek, en wist zo meer van zijn verdedigende barrières op te roepen. Yves nam de verse handdoek aan die ze hem aanbood, wetende dat hij geen verdere details van zijn broer meer hoefde te verwachten. Maar hij kon heel geduldig zijn. Als hij oplette, zou hij vanzelf wel een idee krijgen hoe hij zijn broer kon helpen om het Savant Netwerk in veilige handen te houden en de slechteriken achter slot en grendel te krijgen. Yves had lang geloofd dat zijn familie hem onderschatte, dat ze nog steeds dat iele, slungelige kind zagen als ze naar hem keken, dat ze hem zelfs meer beschermden dan zijn jongere broertje Zed. Maar Yves was er klaar voor om met de grote jongens mee te doen. Misschien was dit zijn kans om dat te bewijzen.

Hij gaf de gebruikte handdoek terug en reageerde nogal verbijsterd toen de stewardess hém haar telefoonnummer gaf, geschreven op een servetje. Toen ze wegliep, wierp ze hem nog een gemaakt verlegen glimlach toe over haar schouder.

Victor trok een wenkbrauw op, en wist daarmee zowel spottend als geamuseerd over te komen. 'Je zou het nog best eens druk kunnen

krijgen in Londen, Yves.’

Yves vouwde het servetje op en stopte het weg in zijn zak. Hij was niet van plan haar te bellen, maar wilde haar ook niet kwetsen door het servet weg te gooien waar ze dat kon zien. Hij had een wetenschappelijk congres voor de boeg en er moest een stel misdadigers worden opgepakt; hij had geen tijd voor een romance tijdens de vakantie.

Xav werd wakker toen Heathrow in zicht was en het vliegtuig begon te dalen.

‘Je hebt alles gemist,’ zei Victor terwijl hij zijn laptop wegborg. ‘Je kleine broertje hier heeft gescoord terwijl je lag te pitten.’

‘Echt waar?’ Xav rekte zich uit. Als langste van alle Benedicts vond hij vliegtuigstoelen een regelrechte ramp. ‘Ach ja, sommige meisjes vallen nu eenmaal op die nerdy types. Uiterlijk is ook niet alles.’

Yves wist dat hij nog een hoop van dit soort opmerkingen naar zijn hoofd zou krijgen. Hij keek naar de stad die onder hen door gleed terwijl het vliegtuig het pad van de Theems volgde. Hij was nooit eerder in Engeland geweest, en de beelden die hij ervan in zijn hoofd had, waren ontstaan dankzij boeken die hij had gelezen, met name die van Dickens en Orwell. Hun beschrijvingen waren in zijn fantasie meer tot leven gekomen dan die van moderne schrijvers als Ali Smith of Ian McEwan, en daarom verbaasde het hem een beetje om glimmende wolkenkrabbers en groene, edelsteenachtige parken te ontwaren. Londen leek helemaal te zijn opgepoetst.

‘Zo in de zon ziet het er mooi uit,’ zei hij, wijzend naar de London Eye en Westminster.

‘De buurt heeft een facelift gehad voor de Olympische Spelen,’ merkte Victor op, ‘maar Londen is er de laatste tien jaar inderdaad op vooruit gegaan. Ik mag het hier wel, dit is mijn op een na favoriete Europese stad.’

‘En de eerste is...?’

‘Praag. Maar als ik in een van de twee zou moeten wonen, zou ik voor Londen kiezen. Ze hebben hier een bruisend cultureel leven, en interessante misdaden.’

Dat was Victor in een notendop: geïnteresseerd in zowel de intellectuele en de criminele kanten van het leven. Yves was best jaloers op het feit dat zijn broer zo bereisd was. Hij voelde juist zich erg kleinsteeds, aangezien hij nauwelijks tijd had doorgebracht buiten de Verenigde Staten. Een schoolreisje naar Parijs een paar jaar geleden vormde zijn hele reisgeschiedenis, en daar had hij nauwelijks Frans gesproken. Zijn klasgenoten en hij hadden een geel T-shirt aangekregen en het hele groepje werd door een gretige leraar rondgeleid. Hij vroeg zich af of de andere studenten bij het congres hem zouden uitlachen als hij toegaf hoe weinig hij nog van de wereld had gezien.

Ze namen de Heathrow Express naar Paddington en stapten daar over op de gammele metro naar het Barbican. Elk nieuw uitzicht had het effect van een shot cafeïne op Yves’ uitgeputte lijf, en dat verdrong de vermoeidheid. Hij werd overdreven alert, met als bijwerking een lichte duizeligheid.

‘Wist je dat dit het allereerste metrosysteem was en dat het ongeveer honderdvijftig jaar geleden is aangelegd?’ vertelde Yves aan een geuwende Xav toen hun ondergrondse Baker Street in reed.

‘Nee. En vind ik dat op dit moment erg boeiend? Nee.’ Xav sloot zijn ogen en leunde zijn hoofd achterover tegen het raam.

Yves merkte dat Victor wel luisterde, ook al deed Xav dat niet, en hij kon zijn woordenstroom niet indammen. ‘Ze hebben recht naar beneden geboord en het achter zich weer dichtgegooid, in plaats van een tunnel te graven. De eerste metrotreinen waren stoommachines, dat zie je aan de luchtschachten en de omvang van de stations, waar alle rook en stoom de ruimte kreeg om te ontsnappen.’

‘Interessant.’ Victors ogen namen elk detail in zich op. ‘Uriel zou het hier prachtig vinden. Je moet het hem eens vertellen.’ Uriel zou de oude

treinen kunnen zién als hij de betegelde muren aanraakte. ‘Wanneer begint het congres precies?’

‘Later vanmiddag. Ik ga eerst even slapen, douchen, me verkleden en dan naar de oriëntatiebijeenkomst. Morgen ga ik naar het Olympic Park om de praktische implementatie van enkele nieuwe materialen in de constructie en de landschapsarchitectuur te kunnen zien.’

‘En ik maar denken dat het park iets te maken had met sport,’ mompelde Xav.

Hun appartement bevond zich bijna boven in een van de woontorens die met elkaar verbonden waren door betonnen loopbruggen. Vergeleken met de normen van New York of Chicago waren de torens vrij laag, maar toch gaven de slanke bouw en de relatieve afwezigheid van andere wolkenkrabbers het geheel een indrukwekkende hoogte. Dit was de Shakespeare Tower, al kon Yves zich weinig voorstellen dat minder overeenkomsten had met zijn idee van de toneelschrijver: er waren te veel harde lijnen en een gebrek aan menselijkheid.

‘Oké, kies maar een slaapkamer uit. Ik moet een paar telefoontjes plegen,’ zei Victor.

Yves koos voor de kamer met uitzicht op het oosten, op het Olympic Park, en liet zich op de harde matras ploffen. Om drie uur werd hij wakker uit een diepe slaap, en hij mocht als eerste de badkamer in. Afgedroogd en netjes geschoren stond hij in zijn koffer te staren, zich afvragend wat hij moest aantrekken. Hij koos voor een simpel T-shirt en een spijkerbroek, maar twijfelde meteen of het niet formeler moest. Hij verruilde de spijkerbroek voor een chino.

Xav kwam de kamer in en liet zich op het bed vallen. ‘Is er wat?’

‘Vind je dat ik er zo... eh... te nerdy uitzie?’ Yves tuurde in de spiegel en probeerde zich voor te stellen hoe anderen hem zagen.

‘Je bent ook een nerd, Yves.’

‘Dank je wel, Xav, je bent weer super behulpzaam. Ik wil er gewoon normaal uitzien, weet je.’

‘Heb je dat nog niet gehoord, dan? Nerdy is het nieuwe cool. Gezegend zijn de nerds, want de aarde zal van hen zijn.’

‘Ik heb liever “intellectueel” dan “nerd”.’ Yves keek hem fronsend aan door zijn ronde brillenglazen. Misschien moest hij toch maar eens contactlenzen nemen? Xav had het maar makkelijk met zijn natuurlijke modegevoel en zelfvertrouwen.

‘Gezegend zijn de in-tel-lec-tu-e-len... Nee, dat verpest het hele ritme van de zin, en het concept is veel te Europees voor mijn oren. Als je ooit met zo’n zwarte coltrui gaat lopen en Frans begint te bazelen, dan ontferf ik je.’

‘Wat een jarenvijftigcliché.’

‘En toch zie ik jou er nog wel voor aan, als je gelooft in dat hele soort-zoekt-soort-verhaal. Er zijn meisjes die daar warm voor lopen.’

‘En dat allemaal omdat de stewardess mij haar nummer gaf en niet jou.’

‘Smaken verschillen.’

‘Klopt: sommige vrouwen hebben het, en andere willen met jou uit.’

Xav lachte. Hij vond hun verbale krachtmeting altijd wel leuk. ‘Schiet jij nou maar op als je niet te laat wilt zijn voor het welkomstfeestje.’

Yves pakte een van de huissleutels en zijn portemonnee mee. ‘Wacht maar niet op mij vanavond.’

HOOFDSTUK 3

De minibus kwam bij de ingang van het Olympic Park tot stilstand, en de tien leerlingen die zich voor dit uitje hadden opgegeven stapten uit, Yves als laatste. Hij zette zijn zonnebril op en bleef een ogenblik lang staan om het enorme stadion met de witte superstructuur en de rode uitzichttoren iets verderop naast het spoor in zich op te nemen. De toren deed hem denken aan het dubbele spiraalmodel van DNA, wat heel toepasselijk was: de successen die in en om het park werden behaald werden deels bepaald door genetische aanleg. Wat niet wilde zeggen dat iemand als Usain Bolt zou kunnen doen wat hij deed zonder zware training en toewijding, zelfs al had hij zijn superlange benen te danken aan zijn voorouders. Bij Savants ging dat ook zo: je werd geboren met een gave, maar die moest je trainen voordat je hem goed en veilig kon gebruiken.

‘Wat een schitterende plek is dit,’ zei Ingrid, een van een tweetal meisjes dat gisteravond tijdens het introductiefestje heel erg aardig tegen hem had gedaan. Yves was hen dankbaar dat ze hem onder hun hoede hadden genomen. Geen van de twee had hem te nerdy of niet wereldwijs genoeg gevonden om met hem op te trekken, zelfs Ingrid niet, die net als veel Zweedse mensen die Yves had ontmoet, overal al eens geweest was en drie talen vloeiend sprak. Hij begon te geloven dat andere

mensen hem misschien toch anders zagen dan hij zelf deed, wat een hele opluchting was.

‘Ja, fantastisch. Maar misschien is het opmerkelijkste van alles nog wel dat het park op tijd zal worden opgeleverd.’ Hij glimlachte naar haar. ‘Ik heb ergens gelezen dat de verf op vele Olympische projecten nog niet eens droog was toen de sporters arriveerden. Zo te zien zitten ze hier wel goed op schema.’

‘Nou, dat hebben die Britten goed voor elkaar,’ zei Jo, een Amerikaanse leerling uit Georgia. ‘Maar ik zou me toch zorgen maken als ik moest afreizen naar de Olympische Spelen. Ik heb gehoord dat ze raketwerpers op de wolkenkrabbers in de buurt hebben neergezet om terroristische aanvallen tegen te gaan.’

Yves vroeg zich af of de toren waarin zij verbleven ook bij de verdedigingslinie hoorde. Het zou typisch iets voor Victor zijn om een gebouw te kiezen met een dodelijk wapen op het dak. ‘Het lijkt me een beetje aan de late kant om een catastrofe af te wenden als ze vanaf hier raketten moeten neerhalen.’

‘Goedemorgen allemaal.’ De vrouw die als gids zou dienen kwam aangelopen met een dichte paraplu in haar hand. Yves nam aan dat het bedoeld was als volgteken, en niets te maken had met de weersverwachtingen. Tot zijn grote teleurstelling maakte Londen niets waar van het cliché van mist en motregen, de stad toonde hem juist een onbewolkte hemel. Net als vele andere leerlingen had hij een korte broek, sandalen en een T-shirt aan. ‘Welkom in Lee Valley. De plek waar jullie nu staan was ooit een van de meest vervuilde industrieterreinen van Londen. Dankzij de Olympische investering is het een stedelijk herontwikkelingsgebied geworden en hebben we dit ervan kunnen maken.’ Ze gebaarde naar de groene grasvelden en de hardloopbaan voor de warming-ups. ‘Als jullie mij volgen, dan laat ik jullie als eerste een veld vol wilde bloemen zien. Daarna zullen we het stadion binnengaan.’

Yves volgde haar, achter aan de groep, maar er be kroop hem een raar

gevoel. Het was net alsof hij iets vergeten was te doen, of net niet op een bepaalde naam kon komen. Hij schudde de kramp uit zijn armen en herinnerde zichzelf eraan dat hij moest luisteren naar wat de gids vertelde, maar zijn aandacht ging uit naar de bouwvoertuigen die het stadion in en uit reden als bijen die terugkeerden naar hun bijenkorf. Ze reden vooruit en achteruit, en een ervan leek een soort zigzagdans te doen, als een werkbij die vertelde waar de beste bloemen te vinden waren.

Naast Jo en Ingrid was ineens een meisje opgedoken dat een gesprek met hen aanknoopte. Ze zag er verrassend breekbaar en onverzorgd uit, een beetje te dun, en met vieze knieën en handpalmen alsof ze net nog aan het tuinieren was geweest. Haar gezicht kon hij niet goed zien, want er hingen diverse plukken scheef geknipt donker haar voor. Hij kon zich niet herinneren haar de vorige avond bij de kennismaking gezien te hebben, en om eerlijk te zijn leek ze hem geen bètastudent. Iets aan haar houding liet zijn innerlijke alarmbellen afgaan. Hij ging wat dichterbij staan, misschien lukte het om het gesprek af te luisteren. Ingrid had het net over het materiaal voor de dakbedekking, en het meisje stond ineengedoken voor haar, met haar handen in haar zakken. Haar lange, bruine benen zagen er goed uit onder de verschoten korte broek van spijkerstof, en het strakke tanktopje benadrukte haar figuur. Yves was meteen kwaad op zichzelf dat hij die dingen had opgemerkt; hij moest wat meer respect tonen voor de meisjes die het congres bezochten. Hij liep bij hen vandaan voordat hij het erger kon maken, en besloot dat hij zich erbuiten moest houden. Als ze hier niet hoorde en onuitgenodigd binnen had weten te komen, wat zou dat?

De gids liep voor hen uit een helling op en het stadion in. De hoeveelheid ruimte binnen in het stadion was indrukwekkend en zou een nog groter effect hebben wanneer de stoelen gevuld waren met publiek dat de deelnemers toejuichte. Hij zou het dolgraag meemaken, maar tegen die tijd was hij allang weer thuis. Misschien moest hij overwegen zijn reis te verlengen?

Boven hun hoofden ronkte een vliegtuig. Yves keek op om het condensatiespoor te volgen en zag nog net het zonlicht weerkaatsen op de romp.

En toen kon hij zich niet meer bewegen.

De tijd kwam tot stilstand – de condensatie vervloog. Dat klopte niet. Het enige wat nog bewoog was die streep in de lucht, die veranderde van een scherpe lijn tot een pluizige wolk. Yves' hersenen tolden als de wielen van een fiets die freewheelend de berg af reed. Hij had al vaak genoeg te maken gehad met Victors mentale krachten die inbreuk maakten op zijn gedachten, waardoor hij een aanval van een Savant met die manipulerende gave meteen herkende, maar dit ging heel anders dan bij zijn broer. Het was onsamenhangend – zo moest iemand zich voelen als hij ontwaakte uit een coma: zich wel bewust van dingen maar niet in staat te communiceren.

Hij voelde een rukje aan zijn schouder. Iemand had zijn rugzak af gedaan en doorzocht nu zijn spullen. Met enorm veel inspanning lukte het Yves zijn blik van de lucht naar beneden te richten. Het fragiele meisje dat hem was opgevallen omdat ze hier niet thuis leek te horen pakte zojuist zijn iPad en iPhone en stopte ze in haar eigen tas. Hij bevond zich in de greep van een stelende Savant. Woede vlamde binnen in hem op en verdrong haar kracht met zijn zinderende hitte. Nog een paar tellen en hij was bevrijd.

Op dat moment voelde de dief zijn verzet. Zijn blik vond haar geschokt kijkende bruine ogen. Dat had je niet verwacht, hè, kleine dief? Dat ik me bewust zou zijn van jou? Haar vertrokken gezicht maakte duidelijk dat het haar moeite kostte om hem en de anderen onder controle te houden en de tijd te blijven bevroren.

Ze rende bij hem vandaan, naar de uitgang toe. Zodra ze de helling over was, verdween haar invloed. Iedereen was weer vrij.

Een jongen nieste.

'Iemand heeft mijn spullen gestolen!' riep Yves, die de achtervolging

inzette en het verwarde geroep achter hem negeerde. Hij bereikte de top van de helling, maar het meisje was al uit het zicht verdwenen. Hij zocht het veld nauwlettend af. Er waren veel te veel plekken waar ze zich kon verstoppen: geparkeerde machines, pallets vol bouwmaterialen, het lange gras. Er lag een schoen met een geknapte veter op de grond.

‘Oké, Assepoester, waar hang je uit?’ mompelde Yves. Ze had waarschijnlijk de opdracht tot stelen gekregen van iemand die de nieuwste Apple-technologie in handen wilde hebben. Hij onderdrukte het bange vermoeden dat ze misschien wel wanhopig was; dit was een professionele klus, niet iets wat werd ingegeven door honger. Anders had ze zijn portemonnee ook wel meegenomen. Als ze alleen die had gepikt zou hij dat niet eens zo erg gevonden hebben.

Het lange gras bewoog op een manier die niet door het briesje werd veroorzaakt. Daar ben je dus.

Yves visualiseerde zijn tas en stuurde zijn gave ernaartoe. Hij had geleerd dat ook over langere afstanden te doen. Hij stelde zich voor dat zijn brein de energiegolven net zo concentreerde als een vergrootglas dat deed met zonnestralen om een vlam te maken. Een klein kringeltje rook liet hem weten dat het raak was. Hij was niet voor niets deels Ute. Hij grijnsde.

Het meisje gooide haar behoedzaamheid snel overboord, liet de smeulende tas achter en rende weg. Yves rolde met zijn schouders om ze los te maken. Gelukt. Hij had weinig zin om haar achterna te zitten en haar over te leveren aan de politie – niet als dat betekende dat hij mocht uitleggen hoe het mogelijk was dat zijn eigendommen vlam hadden gevat. Hij kon het brandje maar beter blussen voordat hij het stadion zo vlak voor de openingsdatum nog in de as legde en de hele Olympische Spelen in gevaar bracht.

Yves vertelde zijn broers het hele verhaal tijdens het avondeten, met de gesmolten overblijfselen van de iPad en smartphone als belangrijke

bewijsstukken op een kastje in de hal.

‘Heb je de dief goed kunnen zien?’ vroeg Victor. ‘Als je me een gedetailleerde beschrijving kunt geven, kan ik controleren of ze op een van onze lijsten met verdachten staat.’

‘Jong, rond mijn leeftijd, vermoed ik. Donker haar tot op de schouder. Slink postuur.’ Hij herinnerde zich dat hij ‘slank’ eigenlijk niet het goede woord had gevonden, en dat het meisje eruitzag alsof ze al te veel maaltijden had moeten overslaan. Zijn schuldgevoel knaagde aan de triomf van de overwinning. Had hij haar motieven verkeerd begrepen? ‘Ze zag er verwaarloosd uit. Ik weet dat ik dacht dat je haar eerder op een poster voor de daklozenopvang zou zien dan bij een wetenschappelijk congres. Grote ogen, vol emotie.’

Xav schepte een tweede portie lasagne op. ‘Nu zie ik meteen een of andere mangaheldin voor me.’

‘En ik loop in gedachten onze opsporingslijsten na.’ Victor schonk nog wat wijn in voor zichzelf.

Xav wees met zijn vork naar Victor. ‘En dat is nou precies het verschil tussen jou en mij.’

Victor schudde zijn hoofd. ‘Ik zie geen match met iemand die de tijd kan stilzetten. Misschien is ze nog te jong, of begint ze net?’

‘Ze kan een eenling zijn die op contractbasis werkt. Maar aan haar schoen te zien levert haar baan maar weinig op.’ Yves had de versleten gym schoen meegenomen naar het appartement, voor het geval hij Trace zou kunnen vragen haar op die manier op te sporen. Al had het wel een beetje idioot gevoeld om hem op te rapen; ze was bijna het tegenovergestelde van Assepoester en hij was ook bepaald geen knappe prins. En natuurlijk had Xav precies dat soort voorspelbare grapjes gemaakt vanaf het moment dat Yves de schoen uit zijn rugzak tevoorschijn had getoeverd.

‘Als ze het op jou gemunt had, dan lijkt het erop dat onze aanwezigheid is opgemerkt. Misschien zit er ergens een lek, of worden we in de

gaten gehouden,' peinsde Victor. 'Ik zal het eens nagaan.'

Xav zuchtte. 'Jullie hebben altijd maar alle pret met dat harde werken van je, en ik moet de tijd zien te slijten met sightseeing. Wat is het leven toch zwaar.'

'Je mag anders best mee naar de sessie over de Impact op het Ecosysteem morgen.' Yves schraapte de knapperig geworden restjes kaassaus van de rand van het aluminiumbakje. 'Als je je anders maar eenzaam voelt.'

'Dat zit wel goed, broertje. Ik red me wel. Hé, Vick, weet je zeker dat Yves er wel eentje van ons is? Hij heeft gewoon zin in een sessie over... wat was het nou, ecosystemen?'

Victor schoof zijn bord opzij. 'Mam en pap zweren dat hij erbij hoort, dus ik denk dat we hen maar moeten geloven.'

Het academische deel van het congres startte de volgende ochtend pas echt. Nadat hij de fototentoonstelling in de bibliotheek samen met Jo en Ingrid had bezocht, ging Yves even goed zitten voor de hoorcolleges in het grote auditorium van Queen Mary College. Hij vond de inleidende les door twee van de meest prominente experts ter wereld bijzonder boeiend. Ze somden de uitdagingen op waar wetenschappers in de toekomst mee te maken zouden krijgen in een wereld die meer en meer te kampen zou hebben met de effecten van klimaatverandering. Toen ze de zaal verlieten, praatten de leerlingen nog na over de boodschap en hoe die van invloed zou zijn op hun loopbaankeuzes.

'Ik ga zo naar Wetenschappelijke Bewijs,' zei Jo. 'En jullie? Ingrid?'

'Ik denk erover om Menselijke Invloeden te nemen.' Ingrid keek hoopvol naar Yves.

Yves voelde zich er steeds ongemakkelijker bij dat de meisjes bij elke sessie meteen naar hem toe kwamen. In het begin was hij gevleid geweest, maar nu leek het er meer op alsof ze dachten hem te kunnen claimen. Hij was hiernaartoe gekomen om zo veel mogelijk andere jonge

wetenschappers te ontmoeten, en dat werd door dit tweetal veel moeilijker, aangezien ze alle andere meisjes op een afstand hielden. Hij was dan ook opgelucht dat hij een goede reden had om ze een tijdje kwijt te zijn. ‘Ik heb me opgegeven voor Impact op het Ecosysteem, dus ik zie jullie straks wel weer, goed?’ Hij ging er vlug vandoor voordat ze zich konden uitschrijven bij hun eigen werkgroep.

Yves koos voor een plekje helemaal aan de overkant van het lokaal en glimlachte om zijn behendige ontsnapping. Hij zat bij een raam dat uitkeek over het vierhoekige plein aan de voorzijde van de universiteit, met een witte klokkentoren en een brede weg in de verte. Dankzij de dubbele beglazing was het geluid van het drukke Oost-Londen hierbinnen gedempt. Yves bladerde door het programma naar de deelnemerslijst, wachtend tot het lokaal zou volstromen. Er waren nog zoveel mensen die hij ook graag wilde leren kennen. Hij zag dat een paar van hen in het najaar aan zijn universiteit zou starten. Het zou cool zijn om nu alvast kennis te maken, maar dan moest hij wel zijn best doen om contacten te leggen.

Hij draaide zich om en wilde beginnen bij het meisje dat achter hem was komen zitten. Hij wist niet goed wat haar kleding hem vertelde: ze droeg een sjaal alsof het een soort hijab was, of zij een novice. Dat idee van een jonge non paste ook bij de rest van haar kleding, die regelrecht uit het klooster zou kunnen komen: een wit shirt, een vestje en een bril met een dik montuur. Haar ogen waren gericht op de tafel vóór haar, en ze fronste haar wenkbrauwen.

‘Hallo, eh... Wendy.’ Het naamkaartje was met de hand geschreven. ‘Jij bent vandaag pas gearriveerd, als ik het goed heb, hè?’

‘Ja.’

Het arme meisje sprak fluisterend. Yves had meteen medelijden met haar; hij wist hoe het was om door verlegenheid verlamd te zijn, aangezien hij daar zelf een aantal jaar last van had gehad na het incident met Woodrow. Hij had er de grootste moeite mee gehad om mensen aan te

kijken. Hij vroeg zich af of hij haar kon helpen te ontspannen.

‘Ben je familie?’

‘Wat?’

Hij wees met zijn potlood naar haar naamkaartje. ‘Of je familie bent van J.M. Barrie. Je weet wel, van Peter Pan en Wendy?’

Even sloeg ze haar ogen op naar zijn gezicht, haar mond open van verbazing. Waarschijnlijk was het vreemd dat een bètastudent iets wist van Britse literatuur uit de tijd van koning Edward. ‘Eh, nee... Was het maar zo.’

Er becroop Yves opnieuw een raar gevoel, wat hem deed denken aan de gebeurtenissen van de dag ervoor. Maar dit meisje leek totaal niet op wat hij van dat straatkind had opgevangen. Aan de breedte van haar taille te zien was ze een aantal kilo zwaarder en haar gezicht zag er heel anders uit, geen dikke make-up die grote onschuldige ogen omlijnde. Misschien hadden ze elkaar al eerder ergens ontmoet? ‘Op welke school zit jij?’

‘Newcastle, eh... Op de meisjeskostschool.’

Dat noteerde hij op zijn mentale plattegrond van Engeland. ‘Newcastle. Dat ligt in het noorden van Engeland, toch?’

‘Uh-huh. Ja, niet ver van de grens met Schotland.’

‘Ik ben er nog nooit geweest. Ga je daar in die buurt dan ook studeren?’

‘Eh, ja... in Aberdeen.’

Zo langzamerhand kon hij Wendy al wat beter peilen. ‘O, cool. Daar hebben ze een geweldige faculteit voor de geowetenschappen, waar ze de allernieuwste technieken voor de extractie van aardolie toepassen. Heb je hun laatste publicatie over CO₂-opslag gelezen?’

‘Ja, natuurlijk. Daarom heb ik me daar ook ingeschreven.’ Haar stem klonk onoprecht, geforceerd. ‘Dat ben ik, Miss Geowetenschappen. Aardolie, ehm... attractie is enorm fascinerend.’ Dit meisje zoog het uit haar duim. Hoe had ze zich ooit weten te kwalificeren voor dit congres?

‘Extractie bedoel je.’

‘O, ja, foutje. Het komt er wel eens verkeerd uit. Extractie.’

‘Welke studierichting heb je dan gekozen?’

‘Nou, geowetenschappen dus.’

‘Ja, maar daarbinnen moet je je toch specialiseren?’

‘O, eh... Ik dacht eraan om me eerst maar eens te richten op het hele geo-gedeelte. Geografie, bedoel ik.’

Yves glimlachte, niet helemaal zeker of het maar een geintje was of niet. Hij besloot haar het voordeel van de twijfel te gunnen. ‘Ik studeer vanaf het najaar Milieuwetenschappen aan Berkeley, maar ik zal zo af en toe ook een paar vakken van het geografieprogramma volgen. Dus dan hebben we aardig wat gemeen.’ Hij besloot het meisje weer met rust te laten en draaide zich weer terug naar voren, net op het moment dat de docent binnenkwam.

‘Eh, ja... dat is reuze interessant. Berkeley.’

Het was duidelijk dat dat haar helemaal niets zei. ‘In Californië.’

‘Ja, absoluut. Ik heb er wel van gehoord, hoor. Natuurlijk heb ik dat.’

Niet dus. Yves besloot dat hij eindelijk eens iemand had ontmoet die nog minder wereldwijs was dan hij. Het arme kind, ze was het schoolvoorbeeld van een loser. Hij nam zich voor om aardig tegen haar te zijn gedurende het congres, maar niet meer tijd met haar door te brengen dan noodzakelijk.

Zodra Yves zich weer concentreerde op wat er voor in de klas gebeurde, hoorde hij dr. Sharma, de docent, de klas vragen om zich voor te stellen. Maar wat raar... het kostte hem de grootste moeite om zich daarop te concentreren, ook al had hij zich verheugd op deze werkgroep en zich ingelezen. Zijn hersenen voelden loodzwaar; het deed hem denken aan de fysieke inspanning die het kostte om te fietsen met de handrem erop. Algauw realiseerde hij zich wat er aan de hand was en hij vloekte stille-tjes; het meisje moest zich hier ergens schuilhouden.

‘Jongedame daar achterin – sorry, ik weet uw naam niet – voelt u zich wel goed?’ Dr. Sharma tikte op tafel.

Waarschijnlijk had Wendy geknikt of iets, wat de man ging verder: ‘Goed dan, want ik ben gewend dat mijn studenten pas in slaap vallen als ik al even aan het woord ben geweest, niet nog voordat ik goed en wel begonnen ben.’

Iedereen lachte, behalve Yves en het meisje. Hij wist nu zonder enige twijfel dat ze vlak achter hem zat.

‘Eh, ja, het spijt me,’ mompelde Wendy.

‘Zullen we dan maar beginnen? Misschien wil de leerling op de stoel vlak voor jou beginnen met zichzelf voorstellen?’

Het werd tijd voor een confrontatie met Wendy, maar eerst moest hij deze les uitzitten. ‘Ja, doctor Sharma, graag zelfs.’

Yves deed zijn mond open om iets over zijn achtergrond te vertellen toen hij merkte dat de tijd in het lokaal tot stilstand werd gebracht. Dit keer niet, dacht hij. Hij verzette zich met al zijn krachten, en hoorde ondertussen het meisje achter zich van haar stoel opspringen, zijn tas mee grissen en naar de uitgang sprinten. Hoe durf je! bulderde hij op telepathische wijze om zijn protest duidelijk te maken.

De controle die het meisje uitoefende verdween op slag, en terwijl iedereen als uit een roes ontwaakte, stond Wendy bij de deur. Ze mocht niet ontsnappen, geen denken aan. Yves sprong over zijn tafeltje heen en zette de achtervolging van de dief in. Hij zag haar een paar deuren verderop een leeg lokaal in glippen. Ze hing al halverwege uit het raam toen hij haar vastgreep bij een enkel.

Wie ben je? Wat wil je van me? vroeg hij streng.

Ga weg! Verdwij!

Haar stem in zijn gedachten – het was zo onverwacht, alsof er een inbraakalarm werd geactiveerd door het doorbreken van een verborgen infraroodstraal. Alle alarmbellen in zijn hoofd gingen af, en hij wist niet goed of dat pijnlijk of prettig was. Zoiets had hij nog nooit eerder gehoord. Dit is belangrijk – probeer het te doorgronden, Yves, zei hij tegen zichzelf. Hij verstevigde zijn grip toen ze zich probeerde los te worstelen.

Hoe doe je dat? Je bent... anders. Zeg nog eens iets tegen me.

Sodemieter op!

Ze vloekte, maar in zijn oren klonk het als een van de mooiste dingen die hij ooit had gehoord. Er was maar één verklaring mogelijk voor deze onverwachte intimiteit, deze manier waarop zijn hele wereld ineens werd wakker geschud. Jij bent het. Ik weet dat jij het bent.

Ze probeerde hem te schoppen met de dikke zolen van haar schoenen. Hij trok zijn buik in en werd slechts licht geraakt. Nee, nee, nou niet zo beginnen, Wendy. Wetende dat zij zijn wederhelft was, zijn soulmate, gaf hem veel meer het recht om zich met haar te bemoeien. Voorzichtig, om haar geen pijn te doen, liet hij haar zachtjes op de grond zakken, waarna hij op haar rug ging zitten en zijn rugzak van haar schouders af trok. Hij slingerde hem buiten haar bereik. 'Dank je wel. Geef die maar weer aan mij.'

Ze hield zich slap, maar hij geloofde geen moment dat ze zich gewonnen gaf. 'Laat me alsjeblieft iets van je stelen.'

Ze gaf niet snel op. Wat moest ze toch met zijn bezittingen? Ze had zijn waardevolste spullen weten te vernielen, er was weinig meer van over. 'Dat komt straks wel.' Hij kon het niet laten zijn soulmate een eerste keer voorzichtig aan te raken en legde een hand tegen haar achterhoofd. Dat herinnerde hem eraan hoe klein ze was, hoe breekbaar. Hij moest echt oppassen met haar. 'Wie had ooit gedacht dat mijn soulmate een dievegge zou zijn?' Aan haar stilzwijgen wist hij dat ze hem had gehoord en begrepen. 'Dus je weet wat dat inhoudt? Ik dacht dat het je misschien weinig zou zeggen.' Ze hoorden allebei de geluiden van klasgenoten die naar hen op zoek waren, en dat bracht hen bij het feit dat ze binnen een paar tellen onderbroken zouden worden. 'Als ik je overeind laat komen, zullen we ze dan wijsmaken dat het allemaal maar een grap was?'

Ze knikte, maar Yves merkte aan haar verstrakte houding dat ze het nog niet had opgegeven.

‘Dan moet je wel beloven geen stomme dingen te doen, zoals proberen te ontsnappen.’

‘Oké.’

Het was niet oké. Yves wist best dat hij niet eens mocht knipperen, anders was ze zo weg zonder dat ze iets hadden besproken. Maar op haar blijven zitten zodat ze zich niet kon verroeren was ook geen oplossing. Hij klom van haar af en liet zijn hand omlaag glijden zodat hij de hare kon vastpakken. Er zat verband omheen.

‘Heb ik dat gedaan?’

Haar gezicht was bleek, de sjaal rond haar hoofd zat scheef, en ze bleef omlaag kijken zodat hij haar uitdrukking niet kon zien.

‘Sorry. Ik kon je die spullen gewoon niet laten meenemen – ze waren niet eens echt van mij. Maar ik geef toe dat ik mijn zelfbeheersing verloor. Ik moet mijn emoties beter onder controle houden, anders slaat mijn gave door. Je hebt me gisteren echt pissig gemaakt.’

Yves pakte haar bij een elleboog en hielp haar overeind op het moment dat dr. Sharma het lokaal betrad. Vlug kwam hij op de proppen met een of andere stomme smoes voor hun gedrag, zich uitermate bewust van de onheilspellende zwijgzaamheid van het meisje naast hem. Zijn soulmate. Nu de eerste golf van euforie weer was gezakt, begon hij de nadelen in te zien van een relatie met zo'n ongeschikt iemand. Hoe zouden zijn broers haar behandelen? Victor zou door het lint gaan. En wilde hij echt een crimineel als levenspartner, als hij heel eerlijk was? Hij was meneer Volgens-het-Boekje. Dat was hij altijd geweest en hij nam aan dat hij dat altijd zou blijven. Maar goed, ze was nog jong, en misschien had ze kortgeleden pas het slechte pad gekozen. Misschien kon hij haar helpen de weg terug te vinden, haar een beetje vertroetelen, haar het gevoel geven dat ze veilig was en ze de wet helemaal niet hoefde te overtreden? Het was een vreemd meisje-in-nood-scenario, maar ze keerde in nood, meer dan hij ooit had meegemaakt. Dat straalde ze luid en duidelijk uit. Er werd beweerd dat het altijd een schokkende ervaring

was om je soulmate te vinden. Dat beide partijen daaraan moesten wenen.

Ze verzette zich toen Yves haar meetrok, terug naar het lokaal. 'Ik kan niet teruggaan.'

'Wel waar. Om twaalf uur is er pauze, dan kunnen we dit uitpraten.'

'Ik weet helemaal niets van de dingen die jij doet.'

Dat was de eerste eerlijke uitspraak die over haar lippen kwam, besefte hij.

'Ja, dat vermoeden had ik al, Miss Geowetenschappen.' Ze wankelde en leek even te struikelen. 'Gaat het wel een beetje?'

Ze gaf geen antwoord. Yves steunde haar arm terwijl hij haar op de stoel naast hem liet plaatsnemen. 'Sorry, iedereen. Ik schaam me kapot dat we de hele les verstoord hebben met een stom geintje. Het heeft te maken met een uitdaging, maar het was nogal onnadenkend van ons. Als we straks met z'n allen afspreken in de kroeg, dan geef ik een rondje om het goed te maken.' Wendy maakte zich los en probeerde zo veel mogelijk ruimte tussen hen in te creëren. 'Zeker geen handboeien bij je?' mompelde hij, eigenlijk meer tegen zichzelf dan tegen zijn partner, die met tegenzin bleef zitten. Als antwoord legde zij haar hoofd op het tafeltje. De tint van haar huid beviel hem niet – ze was zo bleek dat hij de blauwe aderen bij haar slapen kon zien. Hij pakte zijn flesje water uit zijn tas. Drink wat.

Dat gaat niet.

Waarom niet? Ik heb hem nog niet open gehad.

Laat me alsjeblieft iets van je stelen.

Er was hier iets heel vreemds aan de hand, maar hij besloot het spelletje mee te spelen. Met zijn ogen strak op de hare gericht stopte hij het flesje terug in zijn opengeslagen rugzak. Dit is mijn flesje water. Wat je ook doet, waag het niet om het te pakken.

Er gleed een uitdrukking van opluchting over haar gezicht. Ze stak haar hand uit, pakte het flesje, draaide de dop eraf en goot het water

even gulzig naar binnen als een onderzoeker in de woestijn die eindelijk een oase had gevonden.

Yves vond haar signalen verwarrend en hij schudde zijn hoofd. Je bent een rare.

Ze kneep het flesje fijn in haar vuist. Jij niet, dan?

HOOFDSTUK 4

Eindelijk was de werkgroep klaar. Yves had er geen woord van meegekregen, want hij dacht de hele tijd alleen maar na over het meisje naast hem. Wat moest hij met haar? Victor zat midden in een netelig politieonderzoek en zou het hem niet in dank afnemen als hij een verdachte Savant meenam naar huis. Tegelijkertijd golden de gebruikelijke regels niet als het om een soulmate ging. Al zijn broers, zelfs Victor, zou begrijpen dat zij op dit moment zijn hoogste prioriteit was. Nog steeds onzeker over hoe hij met deze lastige situatie zou omgaan, wachtte Yves tot het lokaal leegstroomde, waarbij hij op de automatische piloot reageerde op lunchuitnodigingen en ander geklets dat tot hem gericht was. Goed, misschien moest hij gewoon maar bij het begin beginnen.

‘Zullen we ons eerst eens aan elkaar voorstellen?’ Hij pakte haar verbonden hand vast. ‘Ik ben Yves Benedict, en ik kom uit Wrickenridge in Colorado.’ Hij wachtte, maar ze gaf geen antwoord. ‘Dat ligt in Amerika. In de Rocky Mountains.’ Hij had dit net zo goed aan een van die bergen zelf kunnen vertellen. ‘Ik ben de zesde van zeven broers. Mijn jongere broertje Zed heeft zijn soulmate een paar maanden geleden gevonden.’

Hij kende haar natuurlijk niet, maar had wel het gevoel dat ze misschien op het punt stond in tranen uit te barsten. Haar onderlip trilde

in ieder geval. Ze beet erop om zich in te houden. Wist hij maar hoe hij haar kon geruststellen, haar kon verzekeren dat hij eigenlijk een heel aardige jongen was.

‘En wie ben jij? Is Wendy je echte naam?’

Ze trok haar tas van haar schouder en smeed hem zo wanhopig op tafel dat Yves de echo van die wanhoop in zijn binnenste voelde. Hij trok haar naar zich toe. ‘Hé. Hé, wat is er aan de hand?’ Hij slikte tegen zijn droog geworden keel en probeerde de situatie in een zo positief mogelijk daglicht te stellen. ‘Jou vinden is het beste wat me ooit is overkomen, begrijp je dat dan niet? Ben je helemaal niet blij dat ik het ben, niet eens een klein beetje?’

Hij voelde de rillingen door haar heen glijden en was een beetje bang dat hij iets verkeerd zou zeggen. ‘Luister, ik weet dat er nu een hele hoop op je afkomt, maar je moet het even wat tijd geven. Ik weet dat ik nogal nerdy overkom – ik bedoel, ik moest je zo nodig verbeteren met die hele aardolie-extractie en zo...’ Hij wreef over zijn nek en merkte dat hij zich schaamde. ‘Ik geef toe dat we niet al te best van start zijn gegaan.’

Ze liet een spottend gesputter horen. ‘Omdat ik je spullen heb gestolen, bedoel je?’

Hij aaide over haar hoofd, wensend dat hij Xavs kalmerende krachten in zijn vingertoppen had. ‘Nou, dat ook, maar ik heb je pijn gedaan toen ik mijn spullen liet ontploffen. En dat spijt me echt heel erg. Wat zei de dokter ervan?’

Ze maakte zich van hem los en veegde haar ogen droog met het verband rond haar hand. ‘Het is oké.’

Toen hij beter keek, zag Yves dat ze de brandwond onder het verband in vershoudfolie had gewikkeld, in een halfslachtige poging de wond te beschermen. ‘Je bent niet naar een dokter geweest, hè?’ Hij was nu echt kwaad op zichzelf dat hij haar dit had aangedaan. Hij wist meteen zeker wat hem de komende paar uur te doen stond: hij moest hulp voor haar regelen. De hoofdregel van soulmates was dat je beter voor je wederhelft

zorgde dan voor jezelf. En het eerste wat hij had gedaan was haar verwonden.

Zijn woede werd sterker toen ze zich weer wilde wegtrekken. ‘Mensen zoals ik gaan niet naar een dokter,’ mompelde ze.

‘Nu wel.’ Hij stond op en trok haar mee overeind. ‘Kom, ik zoek uit waar de dichtstbijzijnde Spoedeisende Hulp is. Ik vergeef het mezelf nooit als je daar een litteken aan overhoudt.’

‘Ik ga niet. Dat kan ik niet.’

Was er dan niets eenvoudig aan dit meisje? ‘Wendy, luister. Ik kan je best vergeven voor het feit dat je mijn spullen wilde stelen, tot twee keer toe zelfs. Maar als je geen medische hulp zoekt, dan heb ik geen andere keus dan je aan te geven bij de politie, zodat zij ervoor kunnen zorgen dat er een dokter naar die arm kijkt.’

Ze duwde haar stoel zo hard naar achteren dat de houten poten over de tegels schraapten. Haar donkere ogen fonkelden. ‘Laat me verdomme met rust. Je weet helemaal niets van mij of mijn leven, en toch loop je me nu al te commanderen!’

‘Je hebt het hartstikke mis. Ik weet wel degelijk iets van je: je bent mijn soulmate. Dat feit staat op plaats een, twee en drie in mijn leven. En in het jouwe?’

Ze trilde nu van pure razernij. Ze sloeg haar handen voor haar gezicht en kreunde: ‘Ga weg... verdwijن gewoon!’

‘Ik kan niet weggaan. Je bent eigenwijs, en je verwaarloost je eigen gezondheid.’ Een stapeltje papieren vlak naast hem begon te smeulen. Shit, zijn zelfbeheersing begon te rafelen en hij was niet in staat de teugels vast te grijpen. Hij sloeg met een boek op de papieren om de vonken te doven. ‘Verdomme, kijk nou eens wat je doet!’

‘Ik? Dat vuurgedoe is jouw ding, niet het mijne.’

Ze had gelijk, maar dat was alleen niet wat hij op dat moment wilde horen. Hij ademde diep in. ‘Luister, ik moet bij je blijven, dat is het hele idee met soulmates, dat weet je best. Denk je dat ik het leuk vind dat de

mijne een dief is? Een gluiperd die haar gave gebruikt om mensen dingen afhandig te maken? Echt niet! Ik heb over dit moment gedroomd, maar in mijn dromen was er veel eerder sprake van, nou, ik weet niet hoor, maanlicht en kaarsen en dergelijke, niet van een schop in mijn maag en duizenden dollars aan gesmolten spullen! Dus als ik je zeg dat je naar die wond moet laten kijken, dan is dat wel het minste wat je kunt doen!’

De kleine dievegge rechtte haar rug en keek hem aan alsof ze hem liever in zijn gezicht zou spugen dan hem gehoorzamen. ‘Ik heb mijn wond zo goed en zo kwaad als dat ging verzorgd. Daar hoeft jij je niet druk om te maken.’

Met zo’n stomme reactie liet hij zich echt niet afschepen. ‘Dat is niet goed genoeg, Wendy. Ik heb mijn spullen laten ontploffen en daarmee heb ik jou pijn gedaan. Daarom ben ik verantwoordelijk voor de verdere afhandeling hiervan.’

‘Deze keer niet. Ik ben niet jouw puinhoop om op te ruimen.’

‘Ja, dat ben je dus wel.’ Zelfs terwijl hij de woorden uitsprak, wist hij dat zij ze niet zou waarderen.

‘Nou, bedankt. Het was leuk je te ontmoeten. En nu moet ik echt weer gaan.’ Ze liep naar de deur.

‘Je kunt niet weggaan.’

‘Wat wil je daartegen doen, dan? Me tegen de grond worstelen? O, wacht, dat heb je natuurlijk al gedaan.’

De spanning werd onderbroken doordat Jo en Ingrid het lokaal binnenliepen om hem te vragen waar hij tijdens de lunch was gebleven. Hij moest Wendy hier weg zien te krijgen voordat ze verraadde dat ze helemaal niets te zoeken had bij dit congres. Vastberaden verklaarde hij dat hij haar naar het ziekenhuis zou brengen, en met grote passen trok hij Wendy het lokaal uit, erop gokkend dat ze niet zou dwarsliggen waar twee vreemden bij waren. En om niet van zijn missie afgebracht te worden, vroeg hij de zeer vriendelijke dame bij de receptie naar de

dichtstbijzijnde Spoedeisende Hulpafdeling, en hij begeleidde Wendy naar buiten, naar de hoofdweg, zonder haar ook maar een moment los te laten.

Eenmaal buiten probeerde ze zijn hand van haar arm te krijgen. ‘Zo is het wel weer genoeg. Welke gedeelte van “ik ga niet naar een ziekenhuis” begrijp je nou niet?’

‘Het gedeelte met “niet” erin. Luister, Wendy, wat kan een bezoek aan de Spoedeisende Hulp nou voor kwaad? Jullie hoeven er hier niet eens voor te betalen, dus het kan geen geldgebrek of verzekeringskwesitie zijn.’

Ze staaarde naar de straat zoals een dierentuindier door de tralies van zijn kooi heen keek. ‘Ik ben heus niet dom of zo. Ik kan er gewoon niet naartoe.’

Yves kon zijn haar wel uittrekken van frustratie. ‘Wendy, waarom krijg ik de indruk dat je op het punt staat elfenstof uit te strooien en weg te vliegen?’ Hij legde een vinger onder haar kin en tilde haar hoofd omhoog om haar gezichtsuitdrukking te zien. ‘Wendy, praat tegen me. Laat mij je helpen. Het spijt me dat ik binnen al die dingen zei, maar ik was kwaad. Ik gedraag me als een idioot als ik de controle over mijn gave dreig te verliezen, vraag maar aan mijn broers. Het irriteert me mateloos dat ik zelfs na al die jaren van training mijn emoties nog steeds niet volledig de baas ben. Je wilt mijn gedrag vast niet door de vingers zien omdat dit de dag is waarop ik mijn soulmate heb gevonden, hè?’

Ze draaide zich een klein beetje verder naar hem toe en knikte.

‘Wendy, ik kan het niet aanzien dat je pijn hebt terwijl we daar gewoon iets aan kunnen doen.’

Haar opgetrokken schouders zakten omlaag. ‘Phee. Ik heet Phee.’

Eindelijk eens een echt antwoord! ‘Alleen maar Phee?’

‘Het is een afkorting van Phoenix.’

Phoenix – Engels voor feniks, de mythologische vogel die vlammend uit zijn eigen as herrees. Voor het eerst voelde Yves zich hoopvol. Hun soulmate-relatie kende weliswaar een slechte, zo niet rampzalige start,

maar feniksen stonden symbool voor wedergeboorte. ‘Heb je nog andere namen?’

Ze aarzelde, alsof elk detail dat ze van zichzelf prijs gaf een groot deel vormde van het schamele kostbare bezit dat ze had. ‘Corrigan.’

Phoenix Corrigan. Zijn feniks. Ze mocht dan koppig zijn, maar daarin had ze haar gelijke wel gevonden. Er vormde zich al een plan in zijn geest. Wat had je tenslotte aan een broer met genezende krachten als hij die niet kon gebruiken? Op die manier was een ziekenhuis overbodig en had hij Phoenix voorlopig ook waar hij haar wilde hebben: veilig en dichtbij. Vlug belde hij Xav op.

‘Hé, Xav, heb je even?’

Phoenix keek toe als een wezen dat diep weggedoken zat in haar hol, bang voor elke beweging die hij zou maken.

‘Tuurlijk broertje. Wat is er?’

‘Waar ben je nu?’

‘Bij The Globe, samen met Mags, mijn zeer getalenteerde en zeer goed geïnformeerde gids.’

Yves hoorde op de achtergrond een meisje giechelen. ‘Ik heb hier een soort van probleempje. Kun je over een half uurtje in het appartement zijn?’

‘Serieus? Nu? Dan heb ik echt heel wat te goed van je.’

‘Ja, prima.’

‘Je timing is belabberd.’

‘Ja, ik weet het, ik ben een blok aan je been. Zeg maar tegen haar dat je haar straks belt.’

‘Maar de onderhandelingen hebben zojuist een kritiek punt bereikt.’

‘Zal best. Maar neem van mij aan dat je dit niet wilt missen.’

Met nog een paar zorgvuldig gekozen woorden hing Xav op, nadat hij beloofd had zo snel mogelijk naar huis te komen.

Yves glimlachte naar Phoenix. ‘Probleem opgelost.’

‘Wie was dat?’ Haar blik schoot schichtig over straat, waar ze de

bestuurders van voorbijrijdende auto's en de voetgangers in de gaten hield.

'Mijn broer, Xav. Hij is met me mee gekomen naar Londen.'

'Xav?' Ze wist haar aandacht weer op hem te richten.

Hij vroeg zich af of ze hem zou gaan vertrouwen als hij haar wat meer over zichzelf vertelde. 'Ja, mijn vader en moeder hielden er een alfabetisch rijtje op na met ons. Het begon met Trace en eindigde met Zed. Xavier is dus een letter ouder dan ik. We hebben ze nog gezegd dat ze beter bij de A hadden kunnen beginnen, dan hadden we namen als Alan, Ben en David gehad, maar dat vonden zij veel te saai. Zo zijn mijn ouders wel vaker. Anders, bedoel ik, alleen maar om het anders zijn.' Misschien moest hij haar ook weer niet te veel in een keer vertellen. Ze had al genoeg te verwerken. Hij deed er beter aan om haar zo snel mogelijk naar het appartement te brengen. Hij keek om zich heen, zoekend naar een taxi. 'Xav is een genezer, al zou je dat op het eerste gezicht niet zeggen. Zijn houding tegenover de patiënt laat vaak te wensen over. Maar ik breng je naar hem toe. Dan hoef je geen enkele medische praktijk te betreden.'

Er verscheen een taxi bij de stoplichten verderop, en Yves stak zijn hand uit. 'Het Barbican-complex, alstublieft.'

Phoenix stapte zonder gedoe achter in de taxi. Sterker nog, toen Yves zag hoe ze de leren bekleding aaide en genoot van de ervaring die haar blijkbaar vreemd was, begon hij te geloven dat dit zijn eerste goede beslissing van de hele dag was.

'Hij is echt kwaad op me,' ging Yves verder waar het gesprek gestopt was. Al had het meer weg van een monoloog, dacht hij stilletjes. 'Hij is al de hele ochtend aan het flirten met een van de gidsen van het Globe Theatre, en nu moet hij haar achterlaten op het moment dat hij vooruitgang leek te boeken.'

Er verscheen een klein rimpeltje boven aan haar neus toen ze fronste. 'Dat hoeft hij niet te doen. Niet voor mij.'

Ze snapte het echt niet, hè? Het risico op een afwijzing voor lief nemend schoof Yves dichter naar haar toe en hij sloeg een arm rond haar schouders. ‘Natuurlijk moet hij dat wel. Jij bent van mij, en dus hoor je bij de familie. Wat wij nodig hebben is even belangrijker dan zijn plannen.’

Als ze zich al meer op haar gemak was gaan voelen bij hem, dan was dat ineens voorbij. Hij had een gevoelige snaar geraakt. ‘Heb jij dan geen broers of zussen?’ vroeg hij. Hij kon zich niet voorstellen hoe het was op te groeien zonder een stel broers dat samen met jou door het huis denderde. Hij hoopte maar dat ze niet helemaal alleen was geweest.

Maar Phoenix leek zich in zichzelf terug te trekken, en ze stopte haar gedachten en emoties heel goed weg. Ze was een vinnig brokje koppigheid dat weigerde mee te werken.

‘Was Sky maar hier,’ mompelde Yves. Op dit moment zou Sky’s gave om emoties te lezen wel heel goed van pas komen.

‘Wie is Sky?’

Misschien was dat wel de betere aanpak? Haar verhalen blijven vertellen over de mensen die ze binnenkort allemaal zou leren kennen? ‘De soulmate van mijn jongere broertje. Ze is Brits.’

‘O.’

‘Ze kan emoties lezen, en daardoor is ze erg intuïtief. En ze heeft een zware jeugd achter de rug. Ik denk dat zij jou beter begrijpt dan wij.’

‘Maar zij is er dus niet?’

Zou Phoenix liever een meisje hebben om mee te praten? Dat klonk best logisch. ‘Nee, ze is op vakantie, samen met Zed en haar ouders.’ Zou hij hen bellen en vragen om naar het Verenigd Koninkrijk te komen en te helpen?

De taxi stopte. Phoenix deed moeilijk over een dikke fooi voor de chauffeur – Yves had gemerkt dat de Engelsen het niet gewend waren flinke fooien te geven – maar hij kwam als winnaar uit de bus. Hij had miljoenen op zijn bankrekening dankzij de beveiligings-app, dus de

chauffeur een paar pond extra geven was geen probleem.

Volg mij. Yves koos voor de intimiteit van telepathisch communiceren en stak zijn hand uit. Hij wilde Phoenix liefst zo snel mogelijk weghalen uit deze sombere tunnel onder het Barbican. Ze had zonlicht en verzorging nodig, net als een verwaarloosd plantje dat je op de vensterbank zette.

Toon me alstublieft de juiste weg, meester, beet ze hem toe.

Yves was blij te merken dat ze weer een beetje pittigheid terug had gekregen, ook al was haar venijn op hem gericht. Ik ben blij dat je het licht gezien hebt. Ik wil alleen maar het beste voor je.

Ben je altijd zo arrogant?

Zo bedoel ik het niet. Hij werd gek van haar. Ik wil dit zo graag goedmaken, maar blijkbaar doe ik alles alleen maar verkeerd.

Laat me dan gaan.

Dat is wel het laatste wat ik wil. Geef me eerst een kans. Alsjeblieft.

Ze bleef onzeker staan. Het deed hem denken aan een cirkelende valk die nog niet had besloten of hij op de handschoen van de valkenier zou landen of niet. Hij mocht haar niet onderschatten. Zou ze met hem meegaan en het risico lopen nog meer Savants te ontmoeten en zijn wereld te betreden, of zou ze verdwijnen, en hen allebei de kans op geluk ontnemen? Hij moest er rekening mee blijven houden dat ze een wilde was, dat ze hem zag als een belofte, maar ook als een bedreiging. Al moest ze zich in hem ook niet vergissen. Nu hij haar had gevonden, zou hij haar echt niet meer laten gaan.

Yves gaf haar alle tijd. Hij weigerde zijn soulmate te verliezen. Als ze ervandoor zou gaan, dan moest hij haar gewoon opsporen en terugwinnen. Zo eenvoudig was het. Toch?

► Lees meer in *Soulmates: Het verhaal van Phoenix*